demà

unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà

Nº 30. Catalunya, 21 de Setembre

LCR (unificada amb la LC) Quarta Internacional.

Com l'any passat, aquest Onze de Setembre la violència repressiva de la policia ha estat pressent: un mort i diversos ferits és el resultat de la seva intervenció. I no si val a dir que es tracta d'actuacions aïllades. El policia "antidisturbios" que apallissa fins al límit, el "normal" -de gorra de plat- que metralla un grup de joves, el "secreta" que dispara a sang freda i per l'esquena són la representació més clara de quina és l'essència de les forces "d'ordre públic".

I res d'això queda enfosquit per l'actuació provocadora dels membres del PCE(i). Res no justifica aquesta reacció absolutament brutal i desproporcionada, lligada, és clar, als orígens i funció de les FOP. Les escenes de pànic als carrers, l'ocupació paramilitar de la ciutat, els ferits, els morts, deixen de nou ben palès que els cossos repressius -aquells que en Martín Villa es nega a depurar- constitueixen **un perill públic** *de primer ordre; mentres subsisteixin, no hi haurà llibertats ni drets democràtics assegurats pel nostre poble.*

Prou assassinats. Prou brutalitat policiaca

L'Onze de setembre d'enguany no ha estat assenyalat només pel mig milió de persones que es van manifestar a Barcelona reivindicant les plenes llibertats nacionals. També la policia, les forces repressives van voler ser-hi presents amb l'estil que els caracteritza des dels anys del franquisme. Els resultats més frapants de la seva actuació son els següents:

EMILI GUSTAU MUÑOZ, de 16 anys fou mort per un agent de policia, vestit de paisà, als voltants de la Plaça de Sant Miquel, en presència del seu germà -militant de la CNT-, sense que hi hagués cap enfrontament previ al lloc on van ser fets els trets.

SERGI VISO, de 17 anys, fou apallisat brutalment per membres de la brigada antidisturbis en el carrer del Call, quan, acabada la manifestació unitària de la Plaça Urquinaona, tornava a casa seva després d'anar a ballar.

LAURA GONZALEZ, militant de les *Joventuts Comunistes Revolucionàries*, de 19 anys i membre de la UGT de Químiques, fou metrallada per la Policia Armada, quan passejava prop del Palau de la Música (carrer Verge del Pilar) a les 11 de la nit, en companyia d'un grup de camarades de la seva organització.

Cal assenyalar que cap d'aquests greus fets va succeïr en llocs on el PCE(i) va tener enfrontaments amb la policia.

Davant d'aquests fets i d'aquesta situació els Secretariats Nacionals de Catalunya de les JOVENTUTS COMUNISTES REVOLUCIONARIES i de la LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA, reunits en sessió comuna, volen fer públics els seguents punts:

1.- Condemnar fermament aquest greus atemptats contra la classe obrera i poble, contra les llibertats aconseguides a traves de la seva lluita. *La responsabilitat d'aquesta mort i d'aquestes brutalitats corresponen íntegrament a les forces policiaques i també al govern de la UCD que s'ha negat a desmantelar-les*, pel que conserven totes les seves característiques represives de la dictadura franquista. Els treballadors i treballadores, la joventut i el conjunt del poble de Catalunya no poden tolerar ni un sol dia més el manteniment de situacions d'aquesta mena, que suposen una greu amenaça contra els drets i les llibertats que anem conquerint i contra la mateixa seguretat pública. Volem remarcar també el racisme anti-joventut d'aquestes forces que odien tot el que es esperança, tot el que es progressiu de la societat. Les *JCR i la LCR pensem que cal avançar decididament cap el desmantelament i la dissolució dels cossos represius heredats del franquisme com a mitjà d'assegurar la pervivència de les llibertats.* En aquest camí pensem que cal exigir una *completa depuració del personal feixista i antidemocràtic pressen en l'aparell de l'estat i particularment en les forces anomenades "d'ordre públic"*. Cal també exigir que aquest ordre públic passi a ser competència exclussiva de l'autogovern de Catalunya com a concreció de la nostre completa sobirania nacional. Les nostres organitzacions lluiten i lluitaran perque aquest autogovern estigui format per les forces obreres majoritaries, i perque sigui reconegut el dret dels treballadors a organitzar-se per prendre a càrrec seu la seguretat pública.

2.- Les JCR i la LCR volem cridar l'atenció sobre la repetició de fets d'aquesta mena a Catalunya i a tot l'estat espanyol, sense que això suposi cap mena de responsabilitats pels autors materials ni pels responsables darrers de les forces de policia. D'aquesta manera ni la mort de Gustau Freicher en la Diada de l'any passat, ni fets com els de Màlaga, Tenerife, Pamplona, San Sebastian i Renteria han tingut una completa explicació, ni sobre ells s'han pres cap mena de mesures. Es per això, que la LCR i les JCR exigim la *dimissió immediata del cap de policia de Barcelona, del governador civil Belloch i del ministre de l'interior Martín Villa*. Es per això també que proposem la *creació d'una Comissió d'Investigació formada per forces obreres i populars encarregada de controlar i supervisar tot el procés cap l'aclariment d'aquests fets que ha de ser senceramant públic.*

3.- Les JCR i la LCR volem expressar la nostra total disconformitat amb les accions que en els darrers temps protagonitza el PCE(i) en el centre de Barcelona. Independentment dela voluntat dels seus convocants, aquest tipus de mètodes i d'actes es converteixen en el millor caldo de cultiu per les accions d'elements provocadors de tota mena i per la mateixa presència policiaca. Aquestes accions doncs no aproten res de positiu al combat de la classe obrera per la seva emancipació.

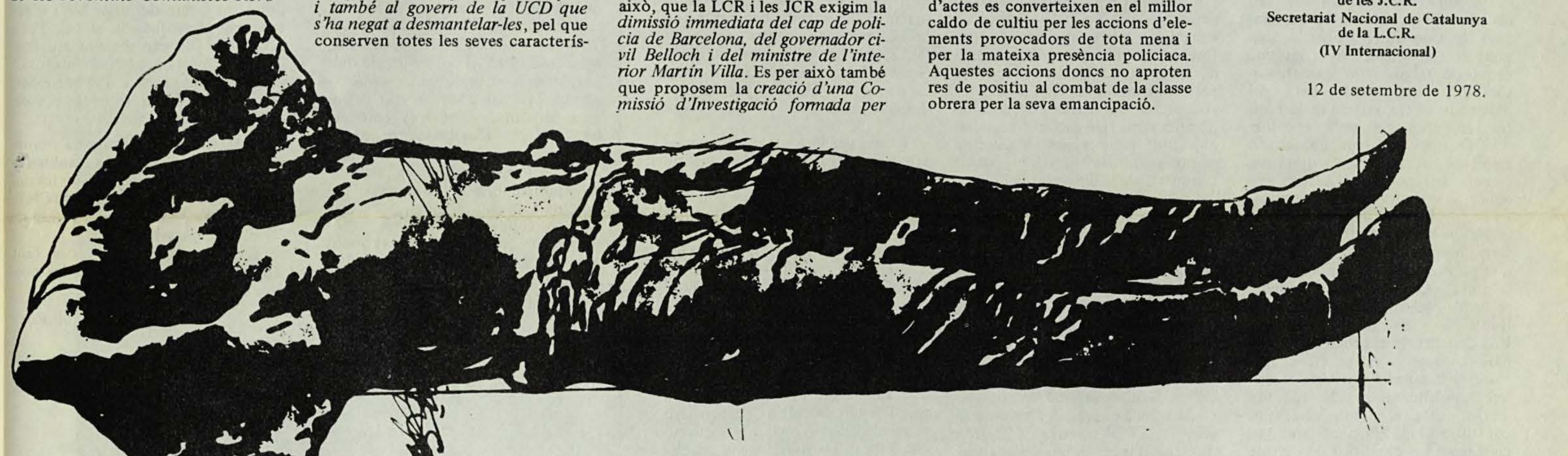
4.- Finalment les JCR i la LCR *fan una crida al conjunt de les forces polítiques i sindicals de la clase obrera, als treballadors i treballadores, a la joventut i a tot el poble a manifestar massiva i unitàriament la seva ferma repulsa front els assassinats i la brutalitat policiaca*, per a tal d'acabar d'una vegada per sempre més amb la represió.

Secretariat Nacional de Catalunya de les J.C.R.

Secretariat Nacional de Catalunya de la L.C.R.

(IV Internacional)

12 de setembre de 1978.



11 de Setembre de 1977
11 de Setembre de 1978

"Volem l'Estatut". Amb aquest crit més d'un milió de persones omplien els carrers de Barcelona l'Onze de setembre del 1977. Al davant de la manifestació, tots els integrants de l'Assemblea de Parlamentaris; encara no feia tres mesos que s'havien celebrat les eleccions del 15 de juny, que a Catalunya donaren una clara victòria a l'esquerra, als partits obrers. Encara faltava més d'un mes pel viatge de Tarradellas a Madrid i la institucionalització de la "Generalitat Provisional". La sensació de que la conquesta de la llibertat nacional estava a prop era més forta que mai; gairebé ningú es preguntava "quín Estatut?" ni cóm arribariem a aconseguir-lo. Encara hi havia companys, fins i tot dins del moviment obrer, que pensaven que no era correcte criticar en Tarradellas en una manifestació, perque era un símbol...

L'Onze de Setembre del 1978 ha significat un descens en molts aspectes, però també una evolució molt positiva en altres (veure Combate nº 121). Es evident que hi ha hagut una baixa en la convocatòria, en el nombre de persones mobilitzades al conjunt del país. La causa principal és la de que si en el passat no es va contraposar la convocatòria central als actes descentralitzats del 10, aquest any ha estat així. Al 77 la descentralització fou la base de partida i el complement per a arribar al milió a Barcelona; al 78 la descentralització s'ha convertit, tristament, en l'argument demagògic de tots els que no volien convocar ni el 10 ni l'11; ni a Barcelona, ni a comarques.

Darrera d'això hi ha també una baixa de la legitimitat atorgada per les eleccions del 15 de juny. N'hi ha hagut prou amb un any per a ensenyar al poble de Catalunya la dimensió real de la política de "consensus". Això ha portat desmoralització i confusió política, que s'ha traduït en una afluència més petita als actes de l'11, però també ha significat per a molta gent noves ganes de sortir al carrer, a denunciar les estafes i a exigir un nou impuls en la lluita pels nostres drets nacionals, el que s'ha traduït en un poc interés de convocatòria per part de la majoria de partits parlamentaris.

Al nostre entendre, l'èxit polític d'aquest Onze de Setembre, el significat profund de la Diada d'enguany, consisteix en la recuperació del seu sentit de **mobilització** i de **reivindicació**, en haver aconseguit evitar l'intent de convertir-la en una diada de "celebració" (?) i de recolzament a la "comissió dels 20". Es a dir, els principals partits obrers parlamentaris s'han vist obligats a una convocatòria unitària al carrer, sense poder donar explícitament el mateix contingut polític que constitueix l'essència de la seva estratègia parlamentària. I això ha succeït en tres sentits:

— En el tipus de Diada: la proposta, defensada sobretot pel PSUC de celebrar una Diada de commemoració, pràcticament sense contingut reivindicatiu, no ha trobat gairebé recolzament entre els treballadors i la població. Pel contrari, la manifestació de Barcelona va comptar amb una participació entusiasta del poble, que la va transformar en un acte clarament reivindicatiu i de lluita.

— En el contingut de la "crida": si bé estracta d'un document molt ambigu i plé de generalitats, no podem oblidar dos fets determinants. D'una banda, que és sobretot una crida a l'acció, a manifestar-se, i que hem aconseguit que la firmessin forces que fins a la vigília venien anunciant la seva negativa a qualsevol convocatòria unitària. D'altra banda, malgrat que la signessin els principals partits parlamentaris -burgesos i obrers-, no conté ni una sola referència explícita de recolzament al consens, a la Constitució, a la Generalitat actual o a la elaboració de l'Estatut per la Comissió dels 20. Diguem que ni el PSUC, ni CDC, ni la UCD, ni el PSC, varen voler arriscar-se a redactar un document que podia veure's desmentit pels manifestants, pocs dies més tard. Però aleshores cal preguntar-se: si la política que segueixen a les Cortes i a la Generalitat no serveix per a convocar al poble al carrer, en nom de quí realitzen aquesta política?.

— Per últim, el mateix desenvolupament de la manifestació és una clara mostra del que sent i al que aspira el poble de Catalunya. Per damunt de la nostra influència militant i el nostre pes electoral, organitzacions que com la LCR plantejaren consignes entorn a l'elaboració democràtica de l'Estatut, a la conquesta de la plena sobirania nacional, contra el presidencialisme, contra la constitució, etc., varen trobar un ressó massiu i molt significatiu a la manifestació.

De les eleccions del 15 de juny sortí l'aparent unanimitat de l'Onze de Setembre del 77. De les agres lliçons d'un any de consens ha sortit el contingut real d'una manifestació com la de la Diada del 78. No ens queda cap dubte de que unes eleccions al Parlament de Catalunya donarien un resultat bastant diferent al de aquelles del 15 de juny. L'Assemblea de Parlamentaris va utilitzar la "legitimitat" del 15 de juny com un xec en blanc per a elaborar l'Estatut, dins dels límits de la Constitució. Nosaltres lluitem perque l'elaboració de l'Estatut sigui realment representativa i plenament democràtica, perque sigui la "legitimitat" que es va expressar al carrer aquest Onze de Setembre la que digui la darrera paraula sobre l'Estatut, mitjançant el Parlament.

P.P.

El rebuig a la Constitució i les consignes de vot



Al Senat ja estan "acabant" (en els diversos sentits de la paraula) amb la Constitució. Fins a quin punt el "consensus" ha estat una estratègia **fràgil**, sense garanties i, sobretot, desmobilitzadora pel moviment obrer, en tenim la mostra en l'audàcia dels senadors d'UCD que no han dubtat en trepitxar encara més els drets nacionals dels pobles posant en evidència la veritable natura reaccionària i centralista del partit del govern.

Fa un temps nosaltres preguntàvem quí posa els límits al compromís polític, a les concessions fetes a la dreta?. Ara, el Senat ens respón, és la mateixa dreta qui es posa els límits i que els canvia al seu guts. Una Constitució el suficient reaccionària com per a salvar, en un nou marc, tots aquells privilegis econòmics, polítics i socials que van crèixer sota el franquisme; una constitució el suficient ambigua com per a no constituir una provocació a les aspiracions democràtiques del moviment de masses; això es el que volia i el que està obtenint la dreta, gràcies a la política de "consens" duta a terme pels partits obrers parlamentaris (PCE-PSUC i PSOE-PSC).

Front a aquesta reculada en la defensa de tots els drets democràtics dels individuus i dels pobles s'alça una posició pràcticament sense ressó al Parlament, però amb moltes arrels a dins del poble: **el rebuig a la constitució** en nom de la necessària liquidació del franquisme i de la conquesta de totes les llibertats. L'esquerra, anomenada "extraparlamentària" (partits obrers i nacionalistes radicals, com el MCC, el PSAN, la OEC, el BCT, el POUM i la mateixa LCR) manté una posició de **rebuig**, basada en una raó molt simple, mes enllà d'arguments jurídics o de posicions ideològiques; la constitució elaborada a les Cortes nega esencialmente les reivindicacions i els drets que han estat al centre del combat de masses contra la dictadura, durant molts anys.

Al sí de les classes dominants ningú pensa seriosament en tornar, ara mateix, enrera, a negar els drets democràtics (reunió, vaga, manifestació, etc.) a il.legalitzar el moviment obrer... El rebuig a la constitució per part de l'ultra-dreta es més una posició simbólica, "testimonial", destinada a servir de coartada al consens, que una estratègia que respongui als projectes actuals del gran capital.

En canvi, al sí de la classe obrera i el poble, el rebuig a la constitució expressa la conciencia de que la estratègia parlamentària de les forces obreres ha concedit un marge de maniobra a la dreta i que, si pel contrari, s'hagués posat tot l'esforç en una estratègia de mobilització sense renunciar a cap dels objectius democràtics, haguessim pogut anar molt més lluny en la conquesta de la llibertat i la liquidació del franquisme.

Aquesta actitut de rebuig a la constitució del consens s'ha d'expressar amb una consigna molt clara de vot, front a la prèdica del SI que fan i faran el govern i els principals partits parlamentaris. Aquesta opció de vot no pot ser altra que el NO. Doncs ha de ser una opció clara capaç de ser seguida per milers i milers de persones -cosa que dificilment es pot aconseguir amb un vot nul- i a la vegada expressió d'una maduresa i una alternativa polítiques, diferentciant-se d'una abstenció, sense dubte important, pròpia dels sectors més despolititzats. Per moltes raons, tothom qui no està d'acord amb la constitució, no votarà necessàriament que NO. Precisament perque el vot NO tingui una solidesa política i pugui ser l'expressió d'un ampli sentiment de frustració de les esperances depositades a la constitució, cal des d'ara començar una campanya sistemàtica d'informació, de debat i d'explicació del contingut de la constitució i de com s'ha arribat fins ací.

El fet de que hi hagi organitzacions obreres que rebutgen la constitució (com el MCC i la OEC) però que cridaran a l'abstenció, i organitzacions nacionalistes (com el PSAN) que han volgut justificar el seu rebuig donant una importància quasi determinant a les reivindicacions nacionals (expresant-ho amb un "vot nul") crea una certa confusió i posa dificultats a la tasca d'esclariment polític i d'impuls d'una alternativa massiva de rebuig.

Tanmateix, des del primer moment la LCR s'ha dirigit a aquests partits proposant-els-hi empendre una campanya conjunta d'explicació de les raons bàsiques que justifiquen el rebuig a la constitució (que ens semblen contingudes en un document signat el passat juliol pel MCC, OEC, PSAN, BCT, BR i la LCR), independentment de les diferències que hi ha en la consigna de vot. Després de moltes reunions, ara ja podem dir -arribats a mitjans de setembre- que no hi haura campanya conjunta decidida unitàriament per tots els partits que varem signar el document -ben segur que no pas per culpa nostra- i que, ni tant sols hi haura un míting conjunt. No expliquem això ací per "rentar-nos les mans", sino per a treure dos conclusions.

En primer lloc ens ratifiquem en la nostra opinió de que la constitució es una cosa suficient seria per a tothom com per a no "abstenir-se" o anar a fer "virgueries" amb el vot. O es recolza la constitució i tot el que representa (i es crida a votar SI) o es rebuitja en nom d'una alternativa de lluita (i es crida a votar NO). Així, doncs, la questió del vot no es una questió capritxosa sino que, d'una manera o altra, reflecteix la coherencia entre la posició davant la constitució i l'estratègia per la que s'ha estat lluitant abans i es pensa seguir treballant després. No té gens d'extrany que a la vacilació que suposa no voler assumir el NO amb totes les seves consequències, segueixin altres vacilacions fins al punt de fer impossible l'acció unitària de totes les forces que rebutgen la constitució.

Però si només en treguessim aquesta lliço arribariem a una conclusió molt limitada i molt poc útil, com a molt, simplement "tranquilitzadora" per a nosaltres. Tanmateix, malgrat la impossibilitat fins ara d'arribar a acords entre partits, la LCR segueix mantenint l'orientació d'impulsar a tots els nivells acords entre les forces que estàn pel rebuig, sense posar-hi com a condició l'arribar a un acord en torn de la consigna de vot. I aquesta, n'estem convençuts, no és ni una actitud "tossuda" ni "ingènua". La mateixa dinàmica dels aconteixements -als sindicats, als barris, a la universitat, etc.- ens portarà a tots a confluir en accions comunes front a la campanya de justificació del SI que es desencadenarà tant des del govern com des de l'"oposició". Per qui no vulgui votar ni SI, ni NO hi ha diverses solucions per a omplir la papereta. Però per a qui vulgui, de debó, fer una campanya de rebuig a la constitució només hi ha un sol terreny de lluita.

Pere Puig

Continua la repressió

Efectivament, l'escalada repressiva segueix. Primer va ser la utilització de la "força pública" com a esquirols a la vaga de gasolineres, el que constitueix un gravíssim atemptat al dret de vaga dels treballadors i contra el qual cal que totes les centrals sindicals i partits es defineixin, al marge de la valoració concreta que facin d'aquesta vaga. El que avui s'ha posat en pràctica contra la CNT i els gasoliners s'extendrà demà a d'altres conflictes i centrals, a tota la classe obrera; així planteja la patronal el terreny de cara a la propera tardor.

L'atac als treballadors de gasolineres, però, no s'acaba aquí. Després d'ocupar el seu lloc de treball, es passa a atacar les concentracions i sentades pacífiques, a a detenció massiva de militants de la CNT i a les amenaces de possibles clausures de locals anarco-sindicalistes, com ho denuncia Enric Marcos.

D'altra banda, als detinguts l'Onze de setembre i als 30 de la manifestació de la plaça d'Espanya se'ls hi ha aplicat la normativa sobre "bandas armadas" (!) recentment aprovada -amb el vot favorable dels partits de l'esquerra parlamentària-segons la qual poden seguir detinguts indefinidament més enllà de les 72 hores. INdependentment de que pensem que el PCE(i), amb la seva política sectària, ha afavorit la repressió contra ell mateix, cal defensar aquests companys de l'arbitrària aplicació del decret "antiterrorista" i lluitar per la seva abolició, doncs, com ja haviem denunciat, la policia i el govern tenen tot el poder per a interpretar al seu gust i conveniència "l'esperit" de la llei. Perque, ho tornem a repetir, avui es tracta del PCE(i) i de manifestants "radicals"; demà seràn ocupants de pisos, treballadors que insulten "de paraula o d'obra" les "forces d'ordre", etc. Avui dijous 21 segueixen 14 persones a la presó. Cal aconseguir la seva llibertat immediata com s'aconseguí la de Dolors Serra!

Hem vist també aquests dies cóm la policia intervenia contra els ocupants de pisos que lluitaven contra l'especulació, resultant forces ferits; contra les manifestacions a Santa Coloma i a altres indrets que demanaven places escolars suficients i condicions dignes d'estudi. Hem vist, en fí, l'ocupació paramilitar del centre de Barcelona, les arbitràries identificacions i la creació d'un clima d'intimidació que ve a completar aquesta escalada repressiva a la que estem assitint en els darrers temps.

I aquí tampoc hi ha justificacions. Si hi ha accions irresponsables minoritàries, **correspón als treballadors i al poble de jutjar-ho**, i d'actuar en conseqüencia si cal. Però no es pot de cap manera recolzar la tasca supostament "pacificadora" dels cossos repressius. Pel que estàn realment és per a recordar-nos de quín cantó està la força.

Exigim doncs la retirada immediata de la policia de les gasolineres en vaga i dels carrers, la fí de les detencions i amenaces contra la CNT, la llibertat immediata pels detinguts l'11 i el 13 de setembre.

Ens hi juguem una cosa tant important com el futur de les nostres llibertats.

P.Roca

